

Minister dr. Drago Marušič svojim volilcem

Mesečna naročnina 20 Din, za inozemstvo 35 Din. Uredništvo: Ljubljana, Gregorčičeva ul. 23. Tel.: 2566, int. 3069

GLAS NARODA

Uprava: Gajeva 1. Telefon 3855. - Ček račun: Ljubljana št. 14.614. Oglasi po ceniku. Pri večkratnih objavah popust

Današnja številka vsebuje:

- Madjarsko priznanje
- Novinarji so zborovali
- Ban dr. Dinko Puc o gospodarskem sodelovanju Dravske in Savske banovine
- Hrast v spomin francoskemu prijatelju
- Občni zbor SVD

Št. 35

Izhaja dnevno razen ponedeljka in dneva po prazniku

V Ljubljani v torek, dne 28. maja 1935

Rokopisov ne vračamo

Leto I

Madjarsko priznanje

Bilo bi odveč spet in spet ponavljati, da je Društvo narodov z resolucijo z dne 10. decembra l. l. spoznalo Madjarsko za krivo marsejskega zločina in da jo je temu primerno tudi obsodilo. Tako smo si to resolucijo razlagali mi in tako si jo je z nami razlagala tudi vsa mednarodna javnost, ki še ni zgubila smisla za poštenje, pravico in resnico. In v ulehlo nam je bilo že preje, da je bila ta mednarodna javnost zares povsem in brezpogojno na naši strani. Pretežke, preveč konkretne in jasne so bile obtožbe naše vlade pred mednarodnim ženevskim forumom, da bi ne dosegle tega, za nas tako razveseljivega učinka: Madjarska je bila obsojena, Madjarska je v Ženevi kapitulirala.

To je bil uspeh naših javnih obtožb, to je bil uspeh naših nepobitnih dokazov!

Pričakovali smo, da bo madjarska vlada vse svoje nadaljno zadržanje v tem vprašanju spravila v nedvoumen in popoln sklad z izglasovano resolucijo.

Zal, temu ni bilo tako. Najprej doma, potem pa še v tujini — in celo pred samim svetom DN! — je hotela izsiliti drugačno tolmačenje ženevske resolucije. Madjarski narod je pod vplivom domačega časopisja živel v prepričanju, da ni bila Madjarska tista, ki je klonila v Ženevi pod težo prepričevalnih dokazov naše vlade, marveč — Jugoslavija... In še to mu je to časopisje sugeriralo, da se je madjarska sama in prostovoljno ponudila, da stvar doma preišče in svojo »nedolžnost« dokaže...

A kako je madjarska vlada mednarodno pojmovala svoje obveze in dolžnosti iz resolucije z dne 10. decembra l. l., nam je najboljšo dokazilo njeno poročilo svetu DN z dne 12. januarja t. l. Budimpeštanska vlada se je v njem ponašala tako, kakor da sploh ni kriva in da v Ženevi prav za prav za noben pregrešek in nikdar obsojena ni bila. In vendar je resolucija z dne 10. decembra l. l. njeno odgovornost za marsejski atentat na jasen in nedvoumen način izrazila v besedilu samem. Zares — činično ponašanje obtoženca, ki svoje krivde spričo predloženih mu dokazov ne more več oprati, pa jo vendar še taji, vztrajno in prav do konca taji...

Ko je Madjarska lani sedela na zatožni klopi pred svetom DN, ni noben razsoden človek mogel pričakovati — oprostilne razsodbe ženevskega sodišča. Še celo njeni mednarodni odvetniki so jo tedaj pustili na cedilu in njeni zaupni zagovorniki so prosili le za — milost, za milo in najnižjo kazen... Obtožena Madjarska pa edina ni imela toliko poguma, da bi rešila še zadnjo čast z — močnim priznanjem.

Sele po energičnem in neprizanesljivem odgovoru naše vlade na njeno tendenciozno poročilo z dne 12. januarja t. l. je končno — po šestih mesecih! — vendarle izrekla svoj konfiteor: in to pred samim svetom DN, pred sodiščem, ki jo je sodilo...

V soboto popoldne je med razpravo o jugoslovansko-madjarskem sporu vstal sam madjarski delegat Velies in vpričo vseh prečital izjavo madjarske vlade:

»Madjarska vlada se zaveda svoje mednarodne odgovornosti in bo v smislu resolucije sveta DN storila vse, da onemogoči na madjarskem ozemlju vsako teroristično akcijo ali pripravo zanj.«

Doživeli smo tako to pozno, a vendar še možato priznanje obtoženca, ki se je zrušil pod težo strašnega bremena neovrgljivih dokazov... To madjarsko samoobtožbo in samoobsodbo sprejemamo zdaj z velikim zadovoljstvom na znanje. A sprejemamo jo obnem s iskrenim zadoščenjem, saj je bila izrečena vpričo celega sveta, in to prav tam, kamor se je naša vlada, ki ji ni bilo do nikakih represalij, obrnila v popolnem zaupanju do mednarodne pravice.

Madjarski delegat pa ni samo priznal, madjarski delegat je tudi — obljubil. In obljubil je spet pred samim svetom DN, s čimer so njegove obljube zadobile še mednarodno jamstvo te najvišje mednarodne ustanove. Ne samo mi, marveč vsaka država more in sme zdaj Madjarsko klicati na odgovor pred najvišje ženevsko sodišče,

Kaj želi Mussolini?

Mir v Evropi, a — proste roke v Afriki...

Odmevi Mussolinijevega govora in ženevskega kompromisa

Napoli, 27. maja AA. V vzhodno Afriko je odplul parnik »Conte Biancamano«. Na parniku je general Santini z 68 častniki in 1700 vojniki. Razen tega so nanj naložili tudi mnogo vojnega materiala.

Italija zahteva svobodo akcije

Pariz, 27. maja. Havas poroča: Tudi današnji listi še zmerom komentirajo včerajšnji govor predsednika vlade Mussolinija. »Journal« pravi, da je Mussolinijeva linija jasna: Predsednik italijanske vlade dela za izvedbo načrtov, sklenjenih v Stresi. Mussolinijeva taktika je po sodbi tega lista precej podobna taktiki Poljske, z drugimi besedami: Italija hoče, da se ji pusti zadostna svoboda akcije.

Merilo prijateljstva in sovražstva — Abesinija

»Echo de Paris« definira Mussolinijev govor tako, da hoče Italija biti prijateljica vsaki državi, ki bi z njo sodelovala in nasprotnica vsake tiste države, ki bo hotela onemogočiti njeno akcijo v Afriki. Glede na to pravi list, da se je Laval v Ženevi zelo trudil, da omehta britanski odpor zoper italijansko akcijo v Afriki. Naposled pravi »Echo de Paris«, da bi bilo nesmiselno zahtevati od Francije, da bi se pretirano zavezala za spoštovanje pakta DN v Vzhodni Afriki, če bi se s tem ubilo sodelovanje v Evropi. Današnja »Republique« pa resumira svoj komentar v besede, da želi Mussolini za Italijo mir v Evropi in proste roke v Afriki.

Italija v Afriki in Evropi

Rim, 27. maja. AA. Rimski listi v svojih nadaljnjih komentarjih Mussolinijevega govora posebno poudarjajo tisti del, ki je posvečen abesinskemu vprašanju. »Giornale d'Italia« pravi med drugim, da zahteva čedalje večja sovražnost, ki jo kaže Abesinija nasproti Italiji ne samo vojaško pripravljeno, temveč tudi odločno razčiščenje položaja. Italija, pravi list, se zaveda svoje dolžnosti kot evropska veselja. Zato pa mora skrbeti, da ne pusti nezakonzvanih napadov barbarskih narodov na svoj ugled. Italija ne more pristati na nobeno politično ali diplomatsko transakcijo, pri kateri naj bi se koncesije v avstrijskem problemu nadomestile z ublažitvijo italijanskega stališča v Vzhodni Afriki. Naj bo, pravi list, nadaljni razvoj dogodkov v Abesiniji tak ali tak, afriški zapletitaji nikakor ne bodo mogli odvrtiti Italije od njenega političnega delovanja v Evropi.

Zakaj na Brennerju s puško, a v kolonijah križem rok?

»Popolo di Roma« pravi med drugim, da so v zmoči tisti, ki mislijo, da bo Italija v drugih delih sveta mirno gledala žalitve in krivice, samo zato, da ji ne bo treba vzeti niti enega samega polka z Brennerja.

»Popolo d'Italia« pravi, da bo nastop nekaterih držav nasproti Italiji v abesinskem vprašanju preizkušnja za njihovo prijateljstvo. Italija ne more usmeriti vse svoje zunanje politike samo na obrambo Brennerja, ker je avstrijski problem splošno evropski problem. List pripominja, da Italija ne bo dopustila, da bi se ponovila igra, ko je bila Italija tako zelo prizadeta z nekim evropskim vprašanjem (jadranskim, op. uredn.), da so jo izpregledali pri razdelitvi prekomorskih mandatov.

»Gazzetta del Popolo« pravi, da so Mussolinijeve besede o potrebi svobodne akcije Italije v Afriki — italijanski odgovor nekaterim neiskrenim prijateljem.

kadarkoli l. kakor hitro bi se Madjarska za dosego svojih revizionističnih naklepov posluževala nezakonitih sredstev mednarodnega terorizma.

Sobotno zasedanje sveta DN pa nam je v tolažbo za veliko in nepopravljivo izgubo prineslo še eno zadoščenje: Poročevalec v jugoslovansko-madjarskem sporu Eden, angleški varuh pečata in stalni zastopnik Velike Britanije pri DN, je v svojem zaključnem poročilu pred vsem svetom pohvalil »dobro volje« in »duh pomirljivosti« naše

»Corriere della Sera« pravi, da bi nekateri prijatelji Italije hoteli videti Italijo do zob oboroženo na Brennerju, obenem pa križem rok v kolonijah. List pravi, da italijanski narod ne more razumeti takšnega pojmovanja.

DN je rešeno, a kaj bo z — Abesinijo?

London, 27. maja. AA. Današnji »Times« piše, da je ženevski sklep o abesinskem sporu rešil DN in evropsko diplomacijo poloma. Iz Mussolinijevega govora pa izhaja, da Italija po vsej priliki ne bo ustavila prevoza svojih čet v Vzhodno Afriko. Zato je sklep DN samo poizkus, ki naj omogoči končni sporazum.

»Daily Telegraph« smatra, da je Mussolini pokazal svojo moč s tem, da je v Ženevi popustil. Mussolini pa ni popustil nasproti Abesiniji, marveč le nasproti evropskemu javnemu mnenju in zaradi miru, ki je bil v nevarnosti. S tem pa je bil oslabilen tudi položaj Društva narodov.

Potek volitev v deželne in okrajne zборе na Češkoslovaškem

Praga, 27. maja. ČTK poroča: Včerajšnje volitve v deželne in okrajne zборе na Češkoslovaškem so potekle popolnoma mirno. Doselej znani rezultati tako na Češkem kakor na Moravskem kažejo, da so si stranke vladne koalicije ohranile svoje postojanke, posebno stranka češkoslovaških poljedelcev. Henleinova stranka ima največ glasov na Moravskem, na Češkem pa ni napredovala. Na Češkem imajo češke stranke 48 mandatov, Nemci pa vsega skupaj 25. Komunisti so izgubili sedem mandatov. V Pragi je nacionalistična opozicija nekoliko izgubila v korist narodnih socialistov (stranka dr. Beneša); ta stranka je na prvem mestu tudi v Brnu.

Češki deželni zbor

Na Češkem je zveza sudetskih Nemcev dobila pri včerajšnjih volitvah 70.89% vseh nemških glasov, med tem ko je imela pri parlamentarnih volitvah 68.24%. Na Moravskem je pri parlamentarnih volitvah odpadlo nanjo okoli dve tretjini vseh nemških glasov, včeraj pa je dobila blizu treh četrtin vseh nemških glasov.

Odstotno razmerje izida volitev na Češkem je za posamezne stranke takole (v oplepaju števil mandator): češkoslovaški poljedelci 13.55% (11 mandator), češkoslovaški soc. demokrati 12.65% (10), narodni socialisti 12.19% (10), češkoslov. lj. katoliška stranka 5.81% (5), češkoslovaška gospodarska stranka 6.3% (5), češkoslovaški fašisti (Gajda) 1.71% (1), češkoslovaški narodni blok 7.36% (7 mandator), nemški socilni demokrati 4.72% (4), nemška zveza poljskih delavcev 2% (1), nemški krščanski socialisti 1.82% (1), nemški blok 0.71% (4), zveza sudetskih Nemcev (Henlein) 22.21% (18).

države, ki sta odločilno pripomogla k tako srečni rešitvi spora.

Zdaj samo upamo, da bo Madjarska to našo dobro voljo in ta naš pomirljivi duh znala ceniti — v smislu izjave in obljub svojega zastopnika — z dejanji! To bo predvsem njej sami, a posredno tudi vsem njenim sosedom v korist, saj stojimo tik pred odločilnimi posvetovanji o ureditvi srednjeevropskih razmer, ki jih je prav do včeraj tako močno še zastrupljala — madjarska nepomirljivost.

Eden zadovoljen

London, 27. maja. AA. Snoči se je vrnil iz Pariza, kjer se je ustavil na poti iz Ženeve varuh državnega pečata lord Eden. Pri prihodu v London je izjavil poročevalcem listov, da so po njegovem prijatelji miru lahko zadovoljni z delom, storjenim na sedanjem zasedanju sveta DN. Minister je med drugim dejal, da je po zašlugi DN italijansko-abesinski spor zdaj krenil v smer prijateljske ureditve. Po Edenovi sodbi je DN tudi pri tej priliki ohranilo svojo avtoriteto in dokazalo svojo sposobnost za mirno uredjanje mednarodnih sporov. Po Edenovih besedah gre pri tem velika zasluga tudi zastopnikom sprtih strank samih.

V Abesiniji — nezadovoljni

London, 27. maja. AA. Današnji »Daily Telegraph« pravi, da abesinski politični krogi niso posebno zadovoljni s sklepom sveta DN. Po tej vesti izjavljajo predvsem v Addis-Abebi, da se ni dosegel sporazum, o ukinitvi italijanskih vojaških priprav. Nevarno pa je tudi to, da so ureditev meja izrečno izločili iz arbitražnega postopka. V Addis-Abebi so zadovoljni le s tem, da je Italija končno le pristala na to, da smejo biti abesinski zastopniki v izvoljenem sodišču tudi tuji.

Moravski deželni zbor

Praga, 27. maja. AA. Pri volitvah v moravski deželni zbor so dosegle posamezne stranke tele odstotke oddanih glasov:

Češkoslovaški poljedelci 3.7%, češkoslovaški socialni demokrati 12.6%, češkoslovaški narodni socialisti 9.6%, češkoslovaška katoliška lj. stranka 16.2%, češkoslovaška gospodarska stranka 6.2%, socialisti 1.7%, narodni blok 3.4%, komunisti 8.4%, Poljaki 1.3%, nemški socialni demokrati 3.4%, nemška poljedelska zveza 1.2%, nemški krščanski socialisti 3.3%, Henlein 17.2%, nemški narodni blok 0.4%.

Občinske volitve v Brnu

Praga, 27. maja. AA. Iz Brna poročajo, da so se včeraj tamkaj vršile obenem z deželnimi in okrajnimi volitvami tudi občinske volitve za mesto Brno. Vseh volilcev je bilo 159.123, za mandate so se pa potegovali kandidati 24 strank. Največ glasov so dobili češkoslovaški narodni socialisti (35.518 in 21 mandator). Za njimi pride zveza sudetskih Nemcev (Henlein) z 21.924 glasov in 13 mandati. Potek volitev v deželne in okrajne zборе na Češkoslovaškem.

V Podkarpatski Rusiji

Uradno priobčujejo še tele podatke o volitvah v deželno skupščino karpatske ruske krajine:

Skupno oddanih glasov 297.097, od tega neveljavnih glasov 7127, češkoslovaški poljedelci 27.173, češkoslovaški socialni demokrati 15.406, češkoslovaški narodni socialisti 6.378, komunisti 7.435, češkoslovaška katoliška ljudska stranka 4.205, gospodarska stranka 2.703, republikanska zveza gozdnih delavcev 11.704, židovski republikanci 13.279, ruski avtonomisti 17.628, organizacija dolžnikov 1.462, uradniška organizacija 6.238, narodni sjednoceni 4.003, židovska stranka 997, madjarska narodna stranka 23.648, avtonomisti 25.902, zveza pravoslavnikov 5.534, madjarski krščanski socialisti 13.280.

Vremenska napoved

Dunajska vremenska napoved za danes: Pretežno jasno, toplo, zelo verjetne nevihte.

V brazilskih pragozdovih

Osrčje Južne Amerike ob zgornjem in srednjem toku Amaconke v Braziliji je gotovo najmanj raziskan in najbolj nepoznan del sveta. Vročje podnebje, nepregledni pragozdovi in divja indijanska plemena ter sto in sto drugih nevarnosti je, ki ob vsakem koraku preže na raziskovalca ali drugačnega popotnika, ki bi se drznil prodirati v to skrivnostno divjino. Do čim danes lahko rečemo, da kolikoroliko poznamo pokrajine okrog severnega in južnega tečaja, o tropskih ameriških deželah tega še dolgo ne bomo mogli reči. Tudi na najvišja gorovja na svetu se letom prirejajo ekspedicije, odpravam v južno-ameriške pragozdove pa se stavijo skoraj nepremagljive ovire.

Vendar pa prihajajo tudi v te pokrajine še precej pogosto ljudje, ne sicer belokožci, pač pa mestlici to je mešanci belega in rdečega plemena. Žene jih v pragozd želja, da najdejo v njem dragoceni sok posebnega tropskega drevesa, gumijca, ki se oči iz njega. Neverjetno je, v kakšne strašne nevarnosti se s tem podajajo. Človeka mori tu neprestano deževje ali nezgodna vročina. Napade ga v pragozdu lahko tisoč in tisoč velikih mravelj, termitov, zasasa se mu v kožo množica velikih klopotov, ki jih mi niti ne poznamo, opikajo ga lahko do smrti strupeni obadi ali mušice ali pa ga vsaj okužijo s to ali ono tropsko boleznijo, dalje stonoge in velikanski pajki, udavi, naočarke in druge najstrupenejšee kače, ki žde v visoki, gosti travi, ali pa se ovijajo in skrivajo med zelenjem gostih voj, potem pa z bliskovito hitrostjo švignejo proti svoji žrtvi. Morda najnevarnejša žival pa je strašna in požrešna piranha, ki je v tamošnjih močvirjih, rekah in jezerih vse polno.

Naravnost v pragozd raziskovalec po suhem ne more, ker je tam sama goščava, brez poti in stez. Po vodi pa gre tudi težko, ker imajo reke dosti slapov in brzic. Ekspedicije bi lahko uporabljale motorne čolne, toda kaj, če jim bencinska zaloga poide in se tu nikjer več ne morejo založiti z njim. Ni drugega, zadovoljiti se morajo z domačim vozilom globoko izdolbenim, dolgim čolnom, imenovanim kanoe, ki ga lahko vodijo tamošnji čolnarji in se ga lahko tudi prenaša ob slapovih. Toda ta vožnja ni brez nevarnosti, ker se kanoe kaj lahko prevrne in potegne s seboj v globočino opremo in zalogo ki jo ima raziskovalec s seboj. Če se mu posreči, da jo vsaj deloma reši, si je s tem rešil življenje in lahko je vesel, če se more z njo takoj vrniti, odkoder je prišel.

Indijanci.

Ob zgornjem in srednjem toku Amaconke živi nešleto indijanskih rodov in razrodov, ki jih današnja etnografija seveda ne pozna še niti po imenu. Med njimi so nekateri pravi velikani, drugi pa prav pritlikavi. Niso vsi Indijanci. Srečujemo razne polti od čisto črne do rjave in rdeče, pa tudi takšne, ki so podobne beli. Ta plemena se med seboj sovražijo in žive v neprestanih bojih, čeprav jim stvarnica tam daje vsega v izobilju. Najbolj pa sovražijo tuje, predvsem belokožce. Ne moremo reči, da po krivici, morda čutijo podzavestno in nagonsko, kaj bi se zgodilo z njimi, če bi tudi te skrite predele nekoč zavojevala evropska civilizacija. Najbrž pa je to v njih tradiciji.

Kje stanujejo in kako stanujejo, skoraj ni mogoče reči. Pač pa v pragozdu, v skrivališčih, ki so drugim nedostopna in do katerih ne drži ne pot ne steza. Oni sami poznajo svoje skrivne steze po goščavi, da pridejo do vode. Žive skupaj v družinah in trumah in spe ponajveč kar po tleh kakor recimo naši ciganje, le za svoje poglavarje, čarovnike in kogar pač hočejo med seboj odlikovati, spletejo iz protja kolibo ali koč. Večje odlike ni treba.

Žena in hudobni duh

Njih šege in navade so čudne in divjaško. Poznajo le vsakdanji boj z divjo naravo in še bolj divjimi sovražnimi sosedi. V boju se razodeva njih divjaška narava. Vojskujejo se z lokom in puščico, ki jo pa često zastrupijo. Vsi so izvrstni strelci. Najdragocenejši njih bojni plen, ki ga sovražniku odvzamejo, so ženske, ki jih je menda med njimi premalo.

Znani plemeni med temi Indijanci so Ungvini in Huitoti. Takoj ko se pri njih deklica razvije ter postane godna za možitev, jo zaprejo v skupno deklisko taborišče. Tu čaka, da pride po njo ta ali oni vojščak. Snubitev pa ni prav nič nežna. Snubec jo siloma privleče iz taborišča in jo priveže k drevesu. Okoli drevesa se razpostavi krog godcev in plesalcev ter plesalk, ki se za to ceremonijo na poseben način nališpajo in pomažejo svoje obraze. Nato pa pla-

nejo vsi nad ubogo nevesto in jo s posebnimi vlaknatimi, z ostrim kamenjem izprepletenimi biči zbičajo do krvi. Ne da bi nevesti sami kaj hoteli, temveč zato, da izženejo iz nje hudiča, torej neke vrste obrednega bičanja, ki spominja oddaleč na naše srednjeveške flagelante. Ko se žrtev zgrudi pod udarci bičev, je to znamenje, da je hudič že izbičan iz njenega telesa in da se je preselil v drevo, za katero je privezana. Tedaj zapali ženin plamenico in zažge z njo tudi drevo, da ne bo v vsem življenju o ženskem hudiču več ne duha ne sluha in da ima pred njim mir. Nato obrijejo nevesti še obrvi in jih prebarvajo s posebnim lepilom in to je menda ves poročni obred, ki zaznamuje nevesto kot poročeno ženo. Sledi velika skupna gostija ob Amaconski reki.

Pred nekaj dnevi je odšla v Južno Ameriko posebna evropska ekspedicija geografov in etnologov, ki se je vkrcala v Genovi, da bi raziskovala še nepoznane tropske kraje. Če bo uporabljala tudi letala, bo gotovo naletela še na druga, nova odkritja in obogatila našo znanost o teh najzanimivejših, a težko dostopnih krajih in njih ljudeh.

Kaj ljudje radi bero?

Neki ameriški časnikar je ugotovil v nekem svojem članku, o okusu ameriških bravcev in o dolžnostih, ki jih ta okus nalaga časnikarjem, da »think stuff« (razno berilo) ni nikomur dobrodošlo. Resnih člankov o gospodarstvu ali o politiki kakšne dežele, kamor pride poročevalec po svoji dolžnosti, nihče ne mara. Radi pa berejo vse, kar spada v vrsto »Human interest« —

splošno-človeške zadeve: ženske, alkohol, iznajdbe, zdravstvo, popularna znanost in — morala; to se pravi: memorala...

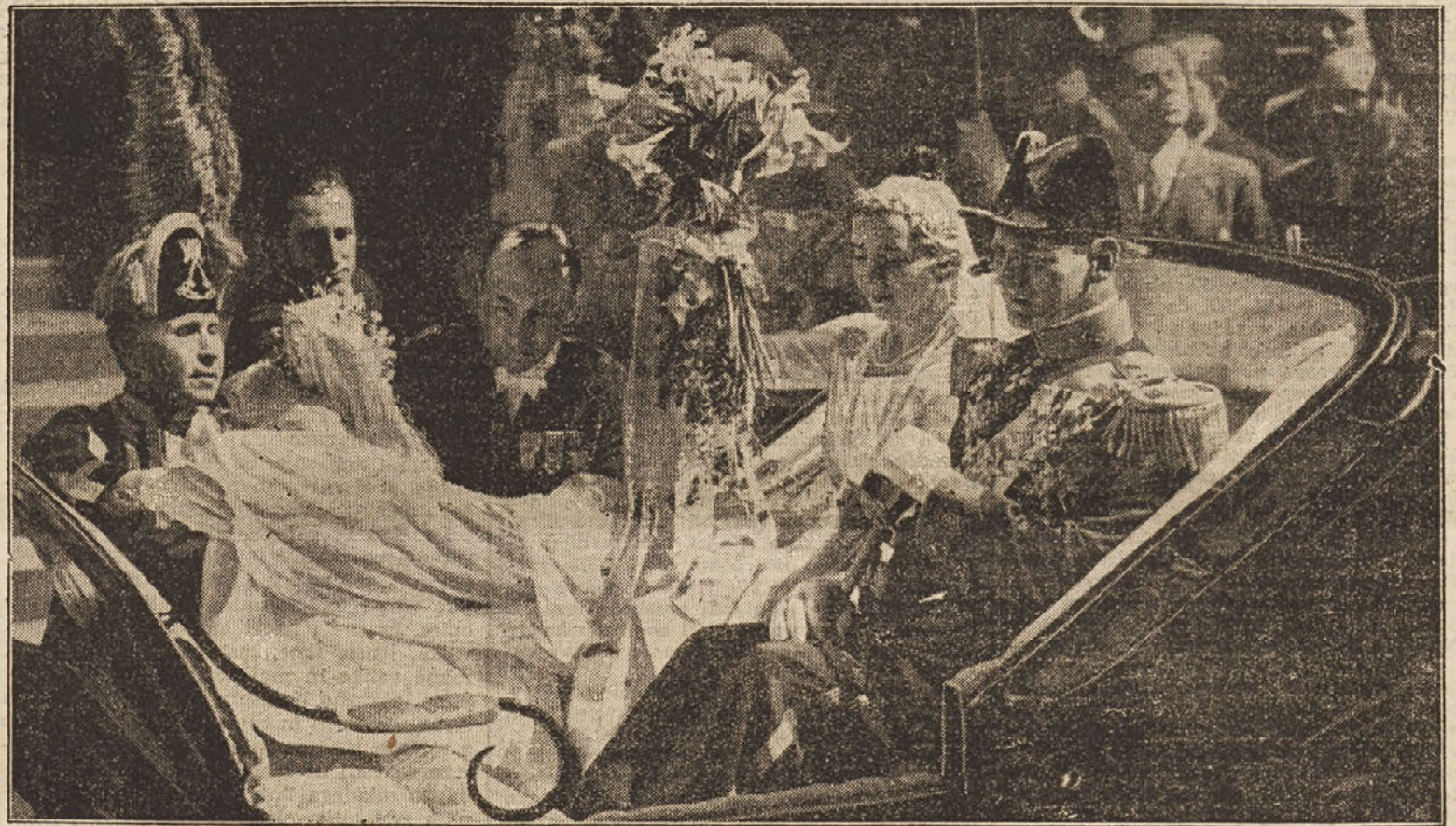
325 letnica odkritja solnčnih peg

»Solnčne pege«, temne lise na solnčni površini, je opazoval znameniti astronom Galilei prvič l. 1610. Opazoval je pege, neko temno liso, ki je bila vsak dan drugačna in ki je preromala celo solnčno ploskev, dokler ni izginila, a se čez nekaj dni zopet pokazala. Od takrat naprej opazujejo solnčne pege redno.

Kaj pomenijo te pege na solncu, tega še danes ne vemo natanko. Obstojte samo domneve. Solnce je žareča krogla, ki žari v temperaturi 10.000 stopinj Celzija. Ta krogla je podobna razbeljenemu kotlu, v katerem vedno vse vre. Iz tega kotla udarjajo na površje od časa do časa ogromni kosi, nastajajo vrtinci in odpirajo se razpoke, tako obsežne, da bi vanje lahko zmetali vso našo zemljo, ne da bi jih napolnili. Takrat nastane na lepem in mirnem solncu pravcata prekučija.

Znanstveniki si še niso na jasnem o tem, ali ti pojavi solnčno vročino dvigajo ali pa pomenijo, da je začelo žareče solnce polagoma ugašati. Čudnega bi ne bilo nič, če bi se začelo solnce ohlajati: njegovo starost cenijo namreč na 35 milijonov let.

Solnčne pege so sicer različne velikosti, pojavljajo se pa v rednih presledkih. Opazovali so, da se pojavljajo pege vsakih 11 let v nekoliko večji meri kakor navadno. Tudi to ponavljanje si učenjaki do danes še niso mogli pojasniti.

Srečen kraljevski par po poroki

Po svečanem poročnem slavlju se je danski prestolonaslednik pripeljal po okrašenih ulicah Stokholma, kjer so ga Švedi in Danci navdušeno pozdravljali.

Emil Vachek:

Kri ne kliče po maščevanju...

Dosedanja vsebina: Bivša avstrijska častnika, Letz in Astenburg v Pragi, se bojita osvete zaradi med vojno zagrešenih zločinov. Major se umakne na Dunaj, Astenburg uradno odpušča na Slovaško, pozorišče strašnega dejanja, ki ga je zakrivil med vojno. Pred njim vstajajo vsi ostudni dogodki, ki v jarki luči razgaljajo notranjo gnulobo nekdanje monarhije.

Zoper deklet se ne postopa, toda naj jo še tako odganjajo, se je ne morejo iznebiti. Komaj jo zapode, že zopet prilze in se cmeri. On ima ukaz, da jih privede po najkrajši poti k brigadi.

To je bil torej tisti volosjanski šolski vodja. Astenburg je že slišal o njem. Ker so bili Avstrijci vedno iznova pregnani iz Volosjanke, kjer so se Rusi držali z žilavostjo, ki pri njih ni bila običajna, so si častniki to razlagali s tem, češ da Rusi zelo podrobno poznajo pokrajino in avstrijske sile, in sicer zlasti po ogleduhih. Volosjanskega učitelja so imenovali med najhujšimi. On in vsa njegova rodbina bodo viseli, kakor hitro jih dobimo v roke, so govorili častniki. Astenburg se je na to spomnil, ko jih je ogledoval, in že takrat se je v njem zablislila misel, da bi bilo najbolje, ko bi jih takoj odpravil. Toda v tem trenutku je Häntschel ob njegovih nogah poslednjič zahropel, se iztegnil in obležal, ne da bi se ganil. Astenburg se je zopet sklonil k njemu. Ni bil več sentimentalni, toda tega mladeniča mu je bilo žal. Saj je bil š otrok. Toda kar je še mogel storiti za tega dragega dečka, je bilo samo to, da ga dá pokopati. Ko je zopet vstajal, so se srečale njegove

35

oči s pogledom tega paglavca. Iznova je ujel v njegovih očeh z vso gotovostjo posmeh in radost. In zdaj je v njem dozorel sklep.

2.

Kar se je zgodilo potem, tega se je Bernard tudi prav jasno spominjal. Divja jeza na te tri se je v njem izpremenila v hladno, premišljeno sovraštvo. Takoj se je odločil, da opravi z njimi hitro in energično, in sicer ne le zato, ker so bili izdajalci, ampak tudi zato, ker jih je osebno sovražil. Brez besede je segel za bluzo in izvlekel zapisnik. Iztrgal je iz njega list, na čečkal nekoliko besed in dal list poddesetniku. Poddesetnik je prečital in obstal v zadregi. Bernard je medtem poklical nekoliko najboljših vojakov ter jim ukazal, naj primejo aretirance. Poddesetnik, ki se je vedel doslej pasivno, je stopil pred Astenburga in rekel, da to ni mogoče. »Imam ukaz, da jih privedem k štabu,« je dejal. — »Ampak jaz vam sedaj dajem drug ukaz!« je zakričal Bernard. »Velja poslednji ukaz. Sicer sem vam pa napisal za nje potrdilo.«

Toda poddesetnik se je še zmerom obotavljal, da bi ubogal. »Imam ukaz, da prinesem štabno potrdilo,« je ugovarjal. Bernarda je ta trdovratnost razburila. »Pozor!« je zarjovel na tujega podčastnika. »Tega mi je že dovolj. Vi morate poslušati častnika. Poberite pobotnico in odidite. Polobrat in nazaj k stotniji!«

Tuji poddesetnik se je še nekaj časa obotavljal, in Bernard se je še sedaj spominjal na znake duševnega boja, ki so se poznali na njegovem obrazu. Naglo je posegel vmes Wurmbbrand, ki je vse uganil. Stopil je tik pred moža in zarjovel: »Tako, če se takoj ne poberesh, ti pomoremo mi,« in ga je brcnil v golenico. Sedaj se je poddesetnik vdal, zmignil z rameni, spravil listek v žep in pomignil svojim ljudem. Kmalu so izginili v gozdu.

Astenburgu se je jeza za trenutek poglela. Kar je čutil zoper te tri, ni bila več jeza. Ti mu niso bili

več ljudje. Njegov odnos do teh je bil ta, da je čutil, da mora ravnati z njimi na določen način. Njegovi osebni občutki so bili pri tem postranski. Zastopal je proti njim pravičnost. Obrnil se je k njim ter jim namignil, naj grejo z njim. Res so ubogali, ne da bi se količkaj upirali. Astenburg je izpopolnil število vojakov na osem. Vzeli so aretirance v svojo sredo. Sam je korakal spredaj in hitel, ne da bi se oziral. Pot je bila precej strma in ona žena se je začela spodtikati, bodisi da so ji pohajale moči, bodisi, da je nekaj slutila. Eden od vojakov jo je moral neprestano podpirati. Toda na nekem kraju je zdrsnila po vlažnem igličevju in obsedela. Vojak, ki je imel vedno opravka z njo, je izgubil potrpežljivost. »Vstani!« jo je pozval. Žena je izgovorila nekoliko prosečih besed, ki jih ni razumel. Govorila je slovaško. »Pojdeš ali naj te brcnem?!« je sirovo zakričal vojak. Žena — kakor bi bila razumela, — je s trudom vstala in šla zopet dalje.

Pod grčem je bilo majhno, prazno mesto, popolnoma povaljano od vojske, ki se je tu odpočivala, in od rezerv, ki so bile tu v skrivališču. Toda sedaj ni bilo tu ničesar razen žalostnih ostankov po armadi, ki je odšla. Astenburg se je ustavil in ukazal vojakom, naj postavijo te tri v ospredje. Ti trije so šli kakor bi ničesar ne slutili, kakor ovčice. Šele ko je Bernard ukazal, naj se obrnejo s hrbtom proti vojakom, so postali živahnejši. Prvi je začel stari mož, ki se je doslej tako častljivo vedel. Ni ubogal ukaza, temveč je stopil naprej, pred samega Astenburga, ter ga s počasno, trdo nemščino vprašal, kaj name-rava z njimi in zakaj naj se postavijo s hrbtom proti vojakom. Bernard mu ni odgovoril. Taki ljudje mu niso bili vredni odgovora. Poklical je najbližjega vojaka ter mu ukazal, naj spravi starca k onim drugim. Vojak je obotavljaje se ubogal. Prijel je starega moža za ramo in mu rekel v zadregi: »Pojdite nič ne pomaga.«